

PESTHIDEGKÜTI
WALDORF
ISKOLA

ÚJSÁG

Márciusi

IV. évfolyam 5. szám

TARTALOM

ISKOLAI ÉLET

- „Van érzésem a gyerekekhez.”
Beszélgetés Galsai Zsolt leendő osztálytanítóval .. 3
- Hogyan tovább, 8. osztály?*
Beszélgetés Vágó Edit leendő osztálykísérővel 4
- Lengyel Szilvia: *Gyilkosság(?) a hajón*
– A 12. osztályos színdarabról 5
- „Milyen országban szeretnél élni?”
A 9., a 10., a 11. és a 12. osztály 12 pontja 6
- Kulcsár Gábor: *Szellem a korszellemben*
150 éves lenne Rudolf Steiner 8
- Johann Wolfgang von Goethe: *Március* 9
- Képcsarnok: Stenszky Csanád bemutatkozása 9
- Nyelvi rovat: Ne hagyd ki, ez most más! 12
- Farsangi pillanatok
Császma József felvételei 14

„A lélek napfényében megteremnek
A gondolkodás érett gyümölcsei;”

(Rudolf Steiner – A lélek kalendárium, 30. Spruch, részlet)

Meghívó

A Pesthidegkúti Waldorf Iskola megemlékezést tart
Rudolf Steiner születésének 150. évfordulója alkalmából.

2011. március 5. (szombat)

Pesthidegkúti Waldorf Iskola

PROGRAM

- 17.00 **Megnyitó**
– A Waldorf Diákkórus műsora, vezényel Bencze László
- 17.15 **Rudolf Steiner, a különleges ember**
– dr. Mesterházi Zsuzsa professor emeritus (ELTE), a Magyar Antropozófiai Társaság képviselője
- 18.00 **Teaszünet**
- 18.15 **Az alkalmazott antropozófia területeinek bemutatása**
A Goetheanum és Rudolf Steiner építészeti impulzusa
– Ertsey Attila (építész), Szabad Gondolatok szerkesztőbizottsági tag
- Biodinamikus gazdálkodás**
– Mezei Mihály (agrármérnök), Biodinamikus Közhasznú Egyesület elnöke
- Euritmia**
– Szentmártony Yvonne (osztálytanító, euritmianár), Pesthidegkúti Waldorf Iskola
Weöres Sándor: Örök pillanat, előadja: Cserháti Katalin
- 19.15 **Szünet**
- 19.30 **Filmvetítés – Ég és Föld között – Antropozófia ma, Christian Labhart filmje, 2010 (magyar felirattal)**

Minden érdeklődőt szeretettel várunk.

A Márciusi Újságot kiadja: Pesthidegkúti Waldorf Iskola • 1028 Budapest, Kossuth Lajos u. 15-17. • Honlap: www.hidegkut-waldorf.hu • E-mail: ujstag@hidegkut-waldorf.hu • Szerkesztőség: Fürjes Gabriella, Kovács Tamás, Lakatos Anna • Korrektúra: Lakatos Anna • Nyomdai előkészítés: Székely István • Megjelenik havonta. • A hirdetéseket Lampert Tündénél, vagy az ujstag@hidegkut-waldorf.hu e-mail címen lehet leadni. • A szerkesztőség fenntartja a jogot a beérkező írások kiválasztására és azok esetleges rövidítésére. • A kéziratokat nem tudjuk megőrizni. • A megjelenő lapszámok a honlapon is olvashatók. • Címlapfotó: Kalocsay Károly.

Egy nagy busafejű, vidám fickó nyitott be péntekenként a tanáriba. Belső közvetlenséggel elegyedett szóba a tanárokkal. Az iskolai zenekar próbájára érkezett. Ő volt a brácsaszólam. Minden és pozitív értelemben hangadója a társaságnak. A tablóképen – a tornaterem bejáratától balra – még nagy, göndör fürtök keretezik mosolygós arcát. Galsai Zsolt február 28-án hétfőn mutatkozott be a szeptemberben induló első osztály tanítójaként. Erre a különleges alkalomra érkezett haza – szeptember óta a zenekarból is nagyon hiányzik.

KT: *Először is a szép, új feladatodhoz/vállalásodhoz szeretnék gratulálni. Hol és mivel foglalkozol tulajdonképpen?*

GZS: Most itt vagyok Ringwoodban, és egy olyan Waldorf-iskolában dolgozom, ahol szellemi fogyatékos gyerekek vannak. Én a hetedik osztályban vagyok tulajdonképpen asszisztentánár, ami azt jelenti, hogy reggeltől négyig bent vagyok az iskolában, és a gyerekekkel dolgozom. Ugyanúgy vannak óráik, mint nálunk otthon az iskolában, van főoktatás, euritmia, kézimunka stb. Segíték nekik meg a tanároknak. Ebben az iskolában bent laknak a diákok. Reggel ébresztés, mosdatás reggeliztetés, öltöztetés. A tanórákon kívül a mindennapi tevékenységeikben is segítem őket. Ezt csinálom most, és tapasztalatokat gyűjtök.

KT: *Hogy vezetett ide az utad?*

GZS: A Waldorf-tanárképzésre jártam. Már majdnem végeztem, befejeztem a harmadévet, és elmentem az akkori nyolcadik (a mostani tizedik) osztállyal Németországba osztálykirándulásra, az odafelé úton beszélgettünk az osztálytanítójukkal, aki a Gácsi (Kulcsár Gábor) volt...

KT: *Mellesleg a te osztálytanítód is volt korábban...*

GZS: Így van, az én osztálytanítóm is volt, és arról beszélgettünk, mikor kezdenék osztályt, hogy lesz ez énvelem. Én is kérdeztem, mit fog csinálni a szabad éve után, akar-e új osztályt indítani – ami most szeptember lett volna –, tehát én biztos nem fogok osztályt indítani.

KT: *Nem akartál ringbe szállni vele.*

GZS: Nem akartam, meg gondoltam, túl korai is lenne még kezdenem. És akkor hirtelen azt mondtam, én meg akkor elmegyek Angliába egy évre, ez milyen jó lesz. Soha korábban nem akartam menni, mert kicsit tartottam tőle, de ebben a helyzetben mondtam, na jó, akkor most megyek. És egy idő után jött, hogy akkor egy camphill. Mondták, hogy kérdezzem meg Kocsis András, merthogy ő intézi ezeket a dolgokat az iskolában, és akkor az Andrással leültünk az iskolában, februárban. András kérdezte, hogy tulajdonképpen mit akarok. Mondtam, hogy gyerekekkel szeretnék foglalkozni, mert ez jobb nekem tapasztalat szempontjából, és akkor mondta az András, hogy Ringwood. És akkor mondtam, hogy jó. Legyen Ringwood, én nem tudom. Akik voltak már itt, diákok szociális gyakorlaton, mondták, hogy az zseniális lesz. Akkor mondtam, legyen ez. Tulajdonképpen így kerültem ide az Andráson keresztül, aki hat évig itt volt mint co-worker, mint én most.

KT: *Miért pont Anglia?*

GZS: Németül már nem tudok olyan jól. Angolul tovább tanultam az iskola után, egyébként is nekem volt egy különleges kapcsolatom Angliával. Bár soha nem voltam korábban Angliában, mégis volt egy szimpátia, sokat foglalkoztam olyan témákkal, amelyekben Anglia fontos szerepet játszott.

KT: *Most vagy Ringwoodban, jól érzed magad, közben beadad a pályázatot az osztálytanítói állásra a pesthidegkúti iskolába.*

GZS: Nem, közben ezt már korábban eldöntöttem, hogy mindenképpen jelentkezni fogok.

KT: *Még mielőtt kimentél.*

GZS: Igen, mert ismerem magam, és tudtam, ha itt maradok több mint egy évig, akkor már soha többet nem megyek haza, és mindenképpen haza akarok menni, és tanítani szeretnék. Meg bármennyire is meg lehet tanulni angolul, de az nem ugyanaz tanítani a saját, vagy egy idegen nyelven.

KT: *Miért akarsz mindenképpen hazajönni?*

GZS: Nekem az utolsó négy és fél évem arról szólt lelkiekben is, hogy tanítani fogok, ezt szeretném csinálni. Meg az iskola is nyilvánvaló. Az, hogy 13 évig oda jártam, és van egy kapcsolat az iskolával, ami elég szoros, az iskola hangulata, ami nagyon közel áll hozzám, ez vonz engem haza, hogy menjek Hidegkútra.

KT: *Nagyon egyenes ez az út. Waldorf-óvodába jártál?*

GZS: Nem.

KT: *Jártál 13 évet a Pesthidegkúti Waldorf Iskolába, majd rögtön jelentkezted a tanárképzésre.*

GZS: Előtte elmentem egyetemre. Az volt a tervem, hogy elmegyek egyetemre, tanultam is politológiát, ezt fogom befejezni most júliusban. Azt terveztem, hogy tanulok kicsit, dolgozom,

és utána elmegyek a tanárképzésre. Aztán az egyetem kezdete után két évvel beszéltem BB-vel (Balassa Bálinttal). Mondta, hogy most ők osztályt indítanak Pohl Balázssal Solymáron, a tanárképzésen, és nekem mindenképpen mennem kell. És akkor mondtam, hogy jó, megyek, már úgyis gondolkodtam rajta.

KT: *Tehát a politológiát és a tanárképzést is párhuzamosan, nappalin csináltad.*

GZS: Így van, és ez azért volt nehéz, mert a tanárképzésen jelenlét volt, az egyetemen meg vizsgaidőszak. A tanárképzésen kellett lennem többnyire, és a hét egy napján pedig elmentem az egyetemre. És ez így pont jó volt, csak vizsgaidőszakban egy kicsit nehezebb volt. Visszanézve egyenes volt ez az út, de közben nem volt ennyire egyenes.

KT: *De miután jelentkeztél a tanárképzésre, nem volt kétséges, hogy te Waldorf-tanár és osztálytanító szeretnél lenni, még hozzá Magyarországon, és nem is akárhol, hanem Hidegkúton.*

GZS: Nem, ez így nem igaz. Persze mindig ott volt Hidegkút mint lehetséges pont, de azért ez nem volt egyértelmű, hogy én oda fogok menni, mert oda jártam, és azért ez nem egyszerűsíti meg a dolgot.

KT: *A diákból kolléga, tanár. Azért ez valóban más viszony.*

GZS: Miután érettségiztem (hat és fél éve), ez sokat változott. Egyrészt én visszajártam a zenekarba, ami azt jelenti, hogy hente találkoztam sok tanárral, és emiatt is megváltozott ez a viszony. Ráadásul ott voltam hospitálni Yvonne-nál két éve, tavaly meg ott vizsgatartottam Dodánál az akkori ötödikben. Tehát ez a kép változott rólam is, meg bennem is a tanárokról. De hát

azért ez még mindig lehet nehéz, nem csak az én szemszögemből, mert azért én érzem, hogy bennem változott a kép a tanárokról, de hogy ez bennük mikor változik meg, ez egy jó kérdés. Mikor fognak rám kollégaként tekinteni, és nem diákként.

KT: *És te tartasz ettől?*

GZS: Egyre kevésbé. Inkább attól tartok, hogy nem mint kezdő tanár fognak rám tekinteni – nagyobb lesz az elvárás mint volt Waldorf-diák irányába.

KT: *Miért akarsz tanítani?*

GZS: Van érzésem a gyerekekhez, és jól érzem magam köztük. Rengeteget kaptam az iskolától, amikor oda jártam, szerettem iskolába járni. Ebből szeretnék valamit visszaadni ennek a közösségnek, és a gyerekeknek megmutatni, hogy ez egy jó hely, egy jó iskola. Jó tér az aula. Amikor a kicsik ott nyüzsögnek, és a nagyok mennek át közöttük, látszik, kinek milyen kapcsolata van velük. Ha az ember fenn áll a korlátnál, érdekes megfigyelni, ahogy a felsősök céltudatosan keresztülmennek az aulán, a kicsik meg, mint a dolgozó méhek, körülöttük rohangálnak. Ez sokat ad mindkét félnek. Én szerettem köztük lenni az udvaron, az aulában, a kirándulásokon. A 12. osztályban mint segítő, kísérő mentem az akkori hatodik osztállyal kirándulni, ez a mostani tizennegyedik osztály, akkor döntöttem el végleg, hogy én ezt szeretném csinálni. Utána rengeteget mentem a mostani tizenharmadikosokkal, szinte minden osztálykiránduláson ott voltam. Ezek jó élmények voltak.

KT: *Köszönöm, hogy mindezt elmondtad. Sok sikert kívánok osztálytanítói munkád során!*

HOGYAN TOVÁBB, 8. OSZTÁLY?

Edit néni lesz a 2011/12-es tanévtől a jelenlegi 8. osztály kísérője!

Hogyan készül Edit néni erre az időre? Milyen elképzelései vannak az elkövetkezendő öt évre a középtagozathoz hamarosan a felső tagozatba lépő, Gábor bácsitól elbúcsúzó gyerekek osztálykísérőjeként?

Vágó Editet Fürjes Gabriella kérdezi.

Az osztálykísérő-választást minden évben hosszú és körültekintő tájékoztatók és beszélgetések előzik meg a felsős konferenciák több találkozási pontján. Hogyan született meg idén a döntés?

Idén is több beszélgetés előzte meg az osztálykísérő-választást. Először az osztály bemutatása történt meg, majd az osztályban tanító tanárok mondták el a véleményüket. Bennem pedig megérlelődött, hogy szívesen továbbvinném az osztályt. A felsős konferencia támogatott ebben, s végül a nagykonferencia bízott meg ezzel a feladattal.

Úgy tudom, voltál már osztálykísérő. Milyen tapasztalatokat és tanulságokat őriztél meg abból az időszakból, amelyeket most esetleg hasznosíthatsz?

Az osztálykísérés sok figyelmet és folyamatos jelenlétet igénylő feladat. Mindenkire és mindenre tudni kell figyelni. Sok szervezéssel jár. Bizonyára tudom majd hasznosítani a tapasztalataimat is, de úgy gondolom, az új osztály új kihívásokat jelent.

Egyedül vállaltad ezt az igazán sok figyelmet, időt és odaadást igénylő feladatot. Mennyiben és miben számítasz mégis a kollégáid és a szülők segítségére, támogatására?

A felső tagozatban minden évnek van egy nagy témája: 9. osztályban a mezőgazdasági gyakorlat, 10. osztályban a földmérés és a néprajzi gyűjtés Erdélyben, 11. osztályban a szociális munka, 12.-ben pedig a színdarab és a diplomamunka után a művészettörténeti kirándulás. Ezekben mindenképpen számítok a kollégáim segítségére, s erre ígéretet is kaptam tőlük. Ezek megszervezésében a szülők segítségének is örülnék.

Leendő, ugyanakkor már tapasztalt osztálykísérőként mit tartasz a legfontosabbnak az osztályközösség szempontjából? Milyen konkrét elképzeléseid vannak, amelyekkel az osztályt mint közösséget kívánod segíteni, építeni?

A legfontosabb számomra az őszinte, nyílt légkör. Úgy érzem, eddig jó kapcsolat alakult ki az osztállyal, s ebben a légkörben zajlottak a felvételi beszélgetések is. A közös teendők és együttlétek – amelyekben a felső tagozat bővelkedik – segítik igazán a közösség, benne az egyén fejlődését. Remélem, sokat tudunk majd együtt lenni az iskolában és iskolán kívül is.

Megkérdeztem a nyolcadikosokat, leendő kilencedikes osztályodat, hogy szeretnének-e üzeni valamit, amit lemondhatok neked a nevében ebben a rövid interjúban. Azt válaszolták: „Nagyon örülünk, hogy elvállalt minket, és köszönjük szépen.” Üzensz te is nekik valamit?

Köszönöm az osztály kedvességét, bizakodva és várakozással tekintek az elkövetkező évek elé.

GYILKOSSÁG(?) A HAJÓN

A *Verebek* címet viseli az idei 12. osztály színdarabja. A rendezői feladatokat (az osztályszíndarabok történetében immár sokadik alkalommal) Kiss Péter látta el. Várakozással és izgalommal töltött el, amikor megtudtam, hogy a darabot Balázs Juli írja, mert még soha nem láttam olyan darabot, amelyet diák írt. Egyből beleképzelttem magam a helyzetbe, hogy milyen nehéz lehet „megszülni” egy ilyen kaliberű színművet. Kitalálni a sztorit, a fordulatokat, utánanézni a történelmi háttérnek, elképzelni a helyszínt, megformálni a karaktereket, arról nem is beszélve, hogy osztálydarab lévén lehetőleg mindenkinek jusson benne szerep, mindenki aktívan részt tudjon venni a munkában... Egy szó mint száz, rengeteg tényezője van a dolognak, összetett munka lehetett – én valószínűleg nem merném ekkora fába vágni a fejszém.

A történet dióhéjban:

Óriási luxuscgözös tart Párizsból Amerikába. Utasai között van előkelő dáma, sok részeges sportoló, kiábrándult nő, foggyatékos fiú az anyjával, szenzációhajhász újságíró és még sok vicces, furcsa, vagy éppen titokzatos figura... A hajóút hosszúnak és unalmasnak tűnik (pedig a zenekar és az énekesnő igazán kitesz magáért minden este). Azután egy éjszaka rejtélyes hangok hallatszanak, a folyosókon jár valaki, és reggel kiderül, hogy eltűnt egy nő. Senki sem tudja, mi történt, mert holttestnek nyoma sincs. Pletykák persze terjednek, egyre több részlete szívárogo ki az ügynek, nem annyira az inkognitóban nyomozó lelkes, de kissé esetlen rendőr, mint inkább Jacques, a kíváncsi újságíró kutakodásának köszönhetően. A bonyodalma egymást követik, a gyanúsítottak nem mindig őszinték, de a sok-sok apró mozaikdarabkából végül összeáll a kép, fény derül a titokzatos bűntényre, amely tulajdonképpen nem is az: se nem gyilkosság, se nem eltűnés, hanem az érzéketlen férje karmai közül szabadulni vágyó megtört, kihasználta „veréb” szökése, akit egész úton a halk szavú, visszahúzódo kapitány rejtegetett. Lelepleződik ezen kívül az álszent álpap is, aki valójában maffiózó, és nem maradhatnak el a szövődő és kihúnyó szerelmek sem... Mindeközben jókat kacaghatunk a nem mindig józan olimpikonok magasröptű társalgásain, „csajozós” szövegein.

A kb. két és fél órás darabot háromszor is megnéztem, és egyetlen percig sem unatkoztam. Minden alkalommal találtam benne valami újdonságot, vagy leesett egy poén, amelyet előző este még nem értettem. Az előadásokat nagyon élveztem, örömmel néztem a szép ruhákat, ámultam az újabb fordulaton, és én is a szereplőkkel együtt gondolkodtam, izgultam, hogy mi lesz a vége ennek a kalandos utazásnak. Külön megemlíteném a zenét, amelyet a hajó kiváló zenekarának köszönhetünk: Flór Noémi bőgővel adta meg az alaphangot, Flór Gábor gitározott, Havlik Marci ezúttal is megcsillogtatta szaxofontudását, Megyeri Manó a dobokat simogatta, Bakó Hanka pedig a hangjával simogatta a közönséget. A dalok remek hangulatot teremtettek, segítségükkel könnyen beleképzeltük magunkat a '20-as évek swingestjeibe. A díszlet egyszerű, de kifejező volt. Jól oldották meg a kis területű színpad sokoldalú fölhasználását, elért minden: a zenekar emelvénye, a bár, a hálókabin. Én különösen jól szórakoztam Johnny Weissmüller (Keserű Gyuri) „vad” ötletein, Serena, a pletykás naiva (Kovács Bori) csacsogásán, és persze nagyon vicces volt Eugene Vieuxtemps nyomozó (Havlik Marci) bénázása meg egész stílusa, és jókat nevettem azon is, ahogy Felix, az öntelt olimpikon (Soltész Péter) magát fényezve, részegen vagy józanul próbálta elnyerni a dekoratívnál dekoratívabb hölgyek kegyeit. A *Tűzszekerek* c. film jól ismert jelenetének „remixe” pedig egészen telitalálat volt!

Minden elismerésem Julié, aki a nagyszerű, csavaros és egyben kerek történetben ügyesen fűzte a szálakat, végig ébren tartotta a figyelmünket, és egy kis komolyságot, meg jó adag humort is csepegtetett ebbe a szórakoztató krimibe. Jó volt nézőnek lenni ezen a három estén!

Vajon milyen lesz színésznek lenni? Jövőre rajtunk a sor... Alig várom, hogy mi is belevágjunk ebbe a nagy feladatba!

Lengyel Szilvia, 11. osztály

MILYEN ORSZÁGBAN SZERETNÉL ÉLNI?

Mit változtatnál Magyarországon és a szűkebb környezetben (lakhelyeden, iskoládban) annak érdekében, hogy hogy veled együtt mások is jól érezzék magukat benne?

Fogalmazd meg a te 12 pontodat!

A 9. osztály 12 pontja

1. Legyen több és gondozottabb zöld terület a városokban! Ügyeljenek a természet védelmére, korlátozzák a fakivágást!
2. A kormány tegyen lépéseket a szelektív hulladékgyűjtés teljes körű megszervezésére!
3. Legyen havonta egy áram- vagy autómentes nap!
4. Legyenek járható összekötő bicikliutak! Újítsák föl a közutakat az országban!
5. Jobb, szervezettebb, elérhetőbb tömegközlekedést!
6. A kormány biztosítson szállást és ellátást a hajléktalanul maradottaknak!
7. Büntessék a rasszista megnyilvánulásokat azok súlyosságához mérten!
8. Az állam követelje vissza a külföldön érvényesített diplomák költségét!
9. Az állam pénzben és lehetőségben egyenlően támogassa az összes sportágat!
10. Támogassák hazánkban a művészeteket, különösen a fiatal művészeket!
11. Legyen az iskolában büfé, amelyet a felső tagozat működtet!
12. Kettőig legyen tanítás az iskolában!

A 10. osztály 12 pontja

1. Legyen több munkahely az országban, és legyen több munkalehetősége a diákoknak!
2. Csökkenjenek az árak az átlagfizetéshez mérten!
3. Kapjon az egészségügy nagyobb támogatást!
4. Változtassuk meg a magyar politika alapvető jelentését!
5. Ne legyen rasszizmus! Korlátozzák a rasszizmust!
6. Mindenki figyeljen oda a környezetvédelemre!
7. Legyen jobb a tömegközlekedés!
8. Legyen gyorsabb internet az iskolában!
9. Legyen több testnevelés!
10. Legyen normális zuhanyozó!
11. A tudás és az érdeklődés legyen a meghatározó az osztályok kialakításában!
12. Lehessen órát választani!

Erőss László

A 11. osztály 12 pontja

1. Egyenlő bánásmódot származástól, vallástól, nemi hovatartozástól és politikai meggyőződéstől függetlenül!
2. Használjunk több megújuló energiaforrást mindennapjainkban, teremtsék meg ennek feltételeit!
3. Engedjenek át a zebra!
4. Azonnali fejlesztéseket az egészségügyben és a kórházak működésében!
5. Közbiztonság, köztisztaság, közlekedés megreformálása!
6. Ne a pénzhétség és az önös érdekek domináljanak sem a társadalomban, sem a politikai életben, hanem a becsület és az ország érdeke legyen döntő fontosságú!
7. Kívánjuk az oktatásügy pedagógiai és technikai feltételeinek és színvonalának növelését, és az alternatív iskolák támogatását!
8. Nagyobb támogatást a magyar vállalkozásoknak és termékeknek!
9. Minden sikeres vállalkozás teremtsen legalább egy olyan munkahelyet, amely minimális vagy semmilyen képzettséggel nem rendelkező munkatársakat is foglalkoztat!
10. Igazságos szabályozást a multinacionális cégek és bankok működésében!
11. Kívánjuk a nemzetközi kapcsolatokat, együttműködések megerősítését a munkavállalás, az oktatás és a gazdaság különböző ágaiban!
12. Alanyi jogon mindenkinek ingyen járjon a WIFI!

Kedves felsős osztályok! Köszönjük a munkátokat, és külön is köszönjük nektek, 12.-esek, hogy a Verebek előadásait követő hetekben a sok megbeszélendő élmény és a fáradtság ellenére is foglalkoztatok a kérésünkkel!

Idő hiányában ugyan nem volt már módotok az egyeztetésre és a befejezésre, de álljon most itt tőletek ez a 9 pont, utalva arra, hogy az ilyen jellegű kérdések („Milyen országban szeretnél élni?”) megválaszolását, s a válaszok folyamatos újrafogalmazását nem lehet és nem is érdemes befejezni.

1. Azt szeretném, hogy megváltozzon a tanárok és az orvosok helyzete Magyarországon!
2. Változzanak meg az értékek! Ne csak a vendéglátóipar, a turizmus és az informatika diadalmaskodjék!
3. Azt szeretném, hogy a hazai termékek forgalma föllendüljön!
4. Emeljék a cigarettaárakat, és szigorítsák a dohányzás feltételeit!
5. Azt kívánom, hogy a vidék ne függjön a fővárostól!
6. Több kultúrát a vidéknek!
7. Azt szeretném, hogy megváltozzon a család fogalma, hogy a házasságot és a családot komolyabban vegyék az emberek!
8. Azt kívánom, hogy a barátság életre szóló legyen, és ne csak a közösségi oldalakról szóljon!
9. Azt kívánom, hogy erősödjék a szülők és az idősebbek tekintélye, akár testvérek között is!
10. ...
11. ...
12. ...

1848

A XIX. század második fele a fölébredés időszaka volt. A század közepén, a politikai változásokat sürgető tömegek forradalmi felkelését követően függetlenségi harcok robbantak ki szerte Európában.

A nemzeti identitás megteremtésén túl rendkívüli tudományos és technológiai fejlődés is kezdetét vette. Az 1880-as években megszületett az első robbanómotor (G. W. Daimler és G. Benz találmánya), majd a dízelmotor (R. Diesel találmánya). Firenzében elindult az első villamos. Építeni kezdték a transzibériai vasutat, majd nem sokkal később a Wright fivérek átrepülték az Atlanti-óceánt. Eközben Sigmund Freud vagy Pierre és Marie Curie tudományos munkáira figyeltek föl, és politikai téren is komoly változások indultak. 1860-ban Abraham Lincoln az Egyesült Államok elnöke lett, ezzel megkezdődött a rabszolgák felszabadítása. A magyar származású Herzl Tivadarcionista mozgalmat hirdetett, Marx és Engels a dialektikus és történelmi materializmus eszméjével kezdte átformálni Európát.

Ez volt az a korszak, amelybe Rudolf Steiner született (1861. február 27-én) Donji Kraljevecben.

A változó, modern világ már kisgyermekkorában körülvette őt, mivel apja, Johann Steiner a helyi vasút szolgálatában állt: az „első technikai vasúti felügyelő” volt a helyi vasútállomáson. A gyakori költözéssel tarkított gyermekkort követően apja indíttatására műszaki főiskolára iratkozott be Bécsben. Ekkor már filozófiai tanulmányokat is folytatott, majd 21 évesen fölkérték Goethe természettudományos írásainak összerendezésére és kiadására. A tudományos kutatások mellett kezdetét vette a művészeti munkássága is: misztériumdrámákat írt, későbbi feleségével új mozgásművészetet (euritmiát) hozott létre, és organikus építészeti terveket alkotott.

Tudományos-művészeti munkáinak és szellemtudományos kutatásainak eredményeit ebben az időben már az antropozófiai előadásában osztotta meg. Munkásságának központja a svájci Dornach lett. Steiner fő törekvése volt az antropozófiát olyan gyakorlati területekre irányítani, „amelyek a világot megjelentik”. 1921-ben a tanárok számára tartott karácsonyi kurzusán így beszélt erről: „Az antropozófiai mozgalom az eredeti indíttatásai alapján nem arra hivatott, hogy elméleti vitákban merüljön ki, hanem közvetlenül be akar hatolni az életbe, az életben akar működni.”**

Rudolf Steiner konkrét tanácsait, javaslatait az élet különböző területein tevékenykedő, a megújítás iránt elkötelezett emberek (orvosok, gyógypedagógusok, művészek, mezőgazdák, teológusok) valósították meg. Az első Waldorf-iskola megalakulása is ennek az impulzusnak köszönhető, amelyet Emil Molt, a Waldorf Astoria Cigarettagyár igazgatója kezdeményezett 1919-ben Stuttgartban.

Rudolf Steiner élete végéig fáradhatatlanul dolgozott: előadásokat tartott, 1924-ben megalapította az Általános Antropozófiai Társaságot, rendszeresen részt vett a stuttgarti Waldorf-iskola konferenciáin, folytatta szellemtudományos kutatásait. 1925. március 30-án dornachi műtermében halt meg.

Egész életét áthatotta az emberben, a természetben és a világmindenségben lakozó szelleminek a kutatása és vizsgálata. 1924-ben a Pädagogische Leitsätze (*Pedagógiai irányvonalak*) című művében a következőképpen definiálta a szellemtudomány (antropozófia) módszereivel kutató embert: „Antropozófus az, akit a világ és az ember megismerése utáni vágy oly mértékig gyötör, ahogy csak az éhség és a szomjúság kínozza az embert.”

Az antropozófia végső soron azt tűzte ki feladatául, hogy a világ valóságának kutatását szolgálja. Ehhez a tárgyilagos, kézzelfogható bizonyítékok mellett szükség van a szellemi-érzékfeletti észlelésre és tudományra is. Rudolf Steiner művének az elmúlt 150 év szellemi közegében kellett kiállnia az élet próbáját...

Kulcsár Gábor

* A címet Karl König: *Geister unter dem Zeitgeist* című kötetéből és Tobias Richter: *Tanulmány Rudolf Steiner szülőhelyéről és születésének koráról* című kiadványából kölcsönöztem.

** Rudolf Steiner: *A gyermek egészséges fejlődése*, 1921-22, Géniuszművészet

Johann Wolfgang von Goethe
März

Es ist ein Schnee gefallen,
Denn es ist noch nicht Zeit,
Dass von den Blümlein allen,
Dass von den Blümlein allen
Wir werden hoch erfreut.

Der Sonnenblick betrüget
Mit mildem, falschem Schein,
Die Schwalbe selber lüget,
Die Schwalbe selber lüget,
Warum? Sie kommt allein.

Sollt ich mich einzeln freuen,
Wenn auch der Frühling nah?
Doch kommen wir zu zweien,
Doch kommen wir zu zweien,
Gleich ist der Sommer da.
(1817)

Johann Wolfgang von Goethe
Március

Havazott újra, mert még
nincs itt az ideje,
hogy szemünket színes rét
hogy szemünket színes rét
örömmel töltse be.

Ez a tavasz ravasz még
s a langyos fényözön:
a fecske is becsap még,
a fecske is becsap még.
Miért? Egymaga jön!

Élvezzelek magamban,
korai napsugár?
Ha velem a galambom,
ha velem a galambom,
azonnal itt a nyár.
Fordította.: Szabó Lőrinc

Johann Wolfgang von Goethe
March

The snow-flakes fall in showers,
The time is absent still,
When all Spring's beauteous flowers,
When all Spring's beauteous flowers
Our hearts with joy shall fill.

With lustre false and fleeting
The sun's bright rays are thrown;
The swallow's self is cheating:
The swallow's self is cheating,
And why? He comes alone!

Can I e'er feel delighted
Alone, though Spring is near?
Yet when we are united,
Yet when we are united,
The Summer will be here.
Translated by Edgar Alfred Bowring

KÉPCSARNOK

Úgy válhatok igazi Waldorf-tanárrá, ha komolyan, tudatosan dolgozom magamon, a figyelmemen, mert akkor tudom megérteni a gyerekeket, akiket tanítok, és akkor van esélyem értő módon összekapcsolódni velük.

Stenszky Csanád öt éve tanít angol nyelvet az iskolában. Harmadik éve osztálytanító is.

Mindig nagy örömmel tekintek vissza a gyerekkoromra. A Gellért-hegyen nőttem föl, 18 éves koromig éltem ott. Nagyon szép gyerekkorom volt. Mélységes nyugalomban, szeretetben növekedtem a bátyámmal együtt, aki két évvel idősebb nálam. A Gellért-hegyen adott volt a szép környezet, a sok-sok barát, akikkel egy iskolába, egy osztályba jártunk. Békében teltek az évek, nagyon sokat mozogtunk, játszottunk a szabadban. Nem létezett még számítógép, mobiltelefon, a TV-ben az esti mese volt a mi műsorunk. A mozgás mindennél fontosabb volt számomra. Rengeteget sportoltam: bicikliztem, teniszeztem, tollaslabdáztam, hatéves koromtól kezdve egyesületbe jártam síelni, amihez tavasztól tornatermi száraz edzések is tartoztak.

Akkor hagytam abba, amikor már versenyezni is kellett volna, ez a része nem érdekelt. Ugyanígy jártam a többi sportággal is. Kipróbáltam a kajakozást, a kenuzást, a vízilabdázást, sok sportba belekóstoltam, amelybe akkoriban lehetett. Ezek között jelentős szerepet kapott a foci is. Általános iskola harmadik osztályában kezdtem, három évig egyesületbe jártam, azután egy évig a Fradi utánpótláscsapatában is játszottam. A mozgás a mai napig nagyon fontos része az életemnek. Hogy ilyen sok sportágba belekóstolhattam, az elsősorban édesanyámnak köszönhető, aki a Sportkórházban dolgozott, a Központi Sportiskola vezetőorvosa és a gyorskorcsolya-válogatott keretorvosa volt akkoriban. A sportvilág, mondhatnám, óhatatlanul a hétköznapjaink részévé vált.

Édesapámtól mást kaptam. Ő jelenleg is TV operatőr, a gyermekkoromban elsősorban természetfilmeket, ismeretterjesztő filmeket készített. Sok egyéb mellett például Rockenbauer Pállal közösen a *Másfélmillió lépés Magyarországon* című sorozatot. Nagyon mozgalmas életet élt. Állandóan a világot járta, sokfelé utazott, és mindig hazahozott egy kis szeletet az adott kultú-

rából: tárgyakat, étkezéshez, ruházkodáshoz kapcsolódó dolgokat, és rengeteg fényképet – a fotózás volt a hobbyja. Ő leginkább a munkáján keresztül hatott rám. Nagy nyitottságot képviselt, előítéletektől mentesen gondolkodott, minden érdekelte, ami a világban történik, afféle világpolgárként élt. Ezt az érdeklődő nyitottságot kaptam tőle ajándékba.

Gyerekkoromnak volt még két meghatározó helyszíne. Dédnagyamámnak volt egy háza a Balaton északi partján, gyakorlatilag ott töltöttem a nyaraim felét. Emlékszem még a dédi ízes, őzós beszédére – Makóról származott. A mai napig is minden nyáron sok időt töltök Ábrahámhegyen, egyik kedves elfoglaltságom maradt a vitorlázás. A közelben laknak a nagyszüleim is, akik már a nyolcvanas éveik közepén járnak. Mindig nagy tisztelettel nézek nagyapámra, aki több mint öt évtizeden keresztül volt Tapolca gyermekorvosa. Az anyai nagyszüleimet sajnos nem ismertem. Fiatalon mentek el. Szeretnivaló, igaz történet maradt fenn róluk. A nagyapám, akit hadiárvaaként papok neveltek és tanítottak, papnövendékként már a fölszentelés előtt állt, amikor megismerte az én gyönyörű nagyamám, és őerte levette a reverendát. Jogász lett. A nagyamám pedig építésznek tanult. Nagyapám családja Szováta és Marosvásárhely, míg nagyanyám családja Sepsiszentgyörgy, Kecskemét vidékéről származik. A háború után Szombathelyről Komlóra költöztek, ami az én szempontomból azért fontos, mert gyerekkorom másik meghatározó helyszíne a Komlótól nem messzire lévő Magyarország volt. A nagynéném ebben a kis mecseki faluban vezette a postahivatalt. A Balaton-part mellett ez volt a nyári szünetek másik helyszíne. Egész nap kint játszottunk a falusi gyerekekkel. Pesti csibészeknek hívtak minket a bátyámmal. Rendszeresen elkísértük nagynénémet a postás körutakra, valamennyi házba bementünk vele, ezért aztán mindenki ismert minket. Részt vettünk lakodalmakon, disznóvágásokon. Az unokabátyám saját gazdaságot vezetett. Emlékszem, kicsi gyerekként én magam fogtam nála a disznót, amikor leszúrták. Lehet, hogy éppen ezért lettem huszonegy éves koromban vegetáriánus? Ki tudja...

A gyerekkor igazán gondtalan időszaka volt az életemnek. A Tabán tetején, a Várral szemben jártam általános iskolába. Az iskola másodlagos dolognak számított, annyira a játékban, az örömteli sportolásban éltem. Fontos volt ugyan, de nem játszott mindennél előbbre való, meghatározó szerepet. Nyolcadik után a Móricz Zsigmond körtérenél lévő Kafka Margit Gimnáziumba jártam, amely akkor még világi iskola volt. Harmadikosok voltunk, amikor visszakapta az egyház. Mi még világi osztályként érettségiztünk.

Körülbelül tizenhárom éves lehettem, amikor édesanyám antropozófiával kezdett foglalkozni. Egyik kedves barátnőjének a kezébe került egy Steiner-könyv, talán *A szabadság filozófiája*, nem tudom. Elkezdtek együtt olvasni, igyekeztek megérteni, ami nagyon nehezen ment. Érezték, hogy valami jelentőségteljes dolog van benne, de nem tudták jól értelmezni. Ezenközben megtudták, hogy előadássorozat indul Steiner gondolatai nyomán az Antropozófia Társaság Bimbó úti központjában. Az előadássorozatot Székely György tartotta. Ez a kurzus a tudati iskolázásról szólt. Elkezdtek oda járni. Édesanyám folyamatosan beszámolt az ott hallottakról. Ő maga is fokozatos változáson ment át. Hatására mi is belenőtünk ebbe a gondolkodásmódba, amely egyre jobban meghatározta a világ-

látásunkat. Mindez édesanyámon keresztül érintett meg minket, akkoriban még nem olvastuk Steiner írásait. Végül 18-19 éves korom táján elérkezett az idő, amikor én is hallgatni kezdtem az előadásokat. Huszonegy éves koromban alakult ki az igazi önálló kapcsolat az antropozófiával. Azon a nyáron kerültem olyan lelkiállapotba, amelyben megéreztem, hogy nagyon fontos lépés előtt állok, és el kell indulnom egy irányba, amely felé nem vezet kikövezett út. Láthatatlan lépcsőfokok álltak előttem, amelyek megtételéhez nagy bizalom szükséges, és közben az embernek nincs túl sok társa. Édesanyám azzal segített ebben a helyzetben, hogy félévi intenzív együttműködést ajánlott, hogy alkalmam legyen elmélyülni az antropozófiában.

Érettségi után angolt akartam tanulni, az ELTE-re jelentkeztem, de nem vettek föl. Hogy elkerüljem a katonaságot, OKJ-s képzést kezdtem egy kereskedelmi szakiskolában. Két évig tanultam külkereskedelmi üzletkötő szakon. Üzleti és tárgyalási angolt is tanultunk jó sokat, ennek köszönhetően lettem a felsőfokú nyelvvizsgát is. Ezt követően levelező formában folytattam a tanulmányaimat a szolnoki Kereskedelmi és Gazdasági Főiskolán, de azt a képzést már nem fejeztem be. Ugyanis egyre inkább éreztem, hogy ez nem az én utam. Elképzelttem, hogy ezzel a szakmával keresem a kenyerem, miközben ettől teljesen függetlenül élem az életemet, és foglalkozom azzal, ami számomra a legfontosabb: az antropozófiával. Ez a kettészakadás egyáltalán nem tetszett. Épp vizsgaidőszak volt, amikor édesanyám lerakta elé az *Új impulzus* című folyóirat friss számát, amelyben megjelent a solymári tanárképzés újonnan induló alapozó évről szóló hirdetés. Nagyon meglepett ez a fölvetés, ugyanis soha nem gondoltam arra, hogy tanár legyek. Az egyetemi jelentkezéskor sem az angoltanári, hanem a bölcsészti képzés érdekelt. Ekkor ízelegettem először, mi volna, ha tanár lennék. Egyik ismerősöm már járt a képzésre, néhány alkalommal elmentem vele, hogy megnézzem, milyen is az. Közben a főiskolán már a szigorlatokra kellett készülni, és minden vizsga előtt nagyon megbetegedtem. Gondolatban a tanárképzés lelkesített, az, hogy ott olyan dolgokkal foglalkoznak, amelyek érdekelnek. Be is adtam a jelentkezésemet. Pont egy napra esett egy vizsga és a tanárképzés felvételije, én pedig az utóbbi mellett döntöttem, így félbehagytam a főiskolát. Huszonkét évesen elkezdtem a tanárképzést.

Óriási adományt jelentett számomra, hogy közben nem kellett dolgoznom. Eddigi életem legszebb négy éveként emlékszem vissza erre az időszakra. Nagy létszámú évfolyamok jártak a képzésre, nagy élet folyt. 2004-ben a skóciai Edinburghban hospitáltam hosszabb ideig, öt hétig. Itthon Szegeden, Óbudán, Solymáron és a nagy háromi iskolában jártam. Mindegyik intézmény különbözött a másiktól, mindegyiknek egészen más volt a hangulata. Negyedik évben Hidegkútot választottam a gyakorló tanítás helyszínéül. Leginkább azért, mert itt még nem jártam. A képzésen tanított Klenoviczné Papp Judit és Balassa Bálint, a Bothmer-képzésről ismertem Varga-Szemes Lacit, de rajtuk kívül nem volt mással kapcsolatomban. Eredetileg úgy képzeltem, euritmia-tanár leszek. Ehhez a képzés végeztével ki akartam menni Angliába, hogy tökéletesítsem a nyelvtudásomat, magamba szívjam az angol kultúrát, és elvégezzem az euritmia-képzést. Ez újabb négyéves naplós tanulást jelentett volna. De mivel nem tudtam pályázati

forráshoz jutni, ezért lemondtam erről a tervemről. Pont ekkor indult itthon a harmadik Bothmer-képzés, ahová jelentkeztem, és föl is vettek. Csodálatos és izgalmas négy év volt, amelynek során végre ismét nagy szerephez jutott az életemben a mozgás. Közben Yvonne osztályába jártam gyakorlótanításra, kémiát tanítottam. A felkészülés során egyre jobban lenyűgözött az a szemlélet, amelyet a Waldorf-iskolában követnek a kémia tanításában. Ha ez mindenütt így menne, akkor senki nem visolyogna a kémiától! Yvonne-nal is jó volt együttműködni, szóval csupa jó élménnyel zárult a vizsgatanításom. Ez alapozta meg a választásomat, hogy diplomázás után ide jöjjen dolgozni. Épp a negyedik év előtt, amikor ez a sok-sok hatás ért, nyár végén angoltanári felkéréssel kerestek meg Hidegkútról. Nem fogadtam el, mert úgy éreztem, túl sok lenne. Biztos voltam benne, hogy ha ide kell kerülnöm, akkor arra kínálkozik majd más lehetőség. Soha nem volt bennem félelem a jövővel kapcsolatban. Akkor egy évig Jessica tanított angolt, de azután visszament Angliába, így adódott, hogy pont a megfelelő időben mégiscsak itt kezdek el a tanári pályát. A Bothmer és az angol is közel áll a szívemhez, mindkettőt nagyon szeretem. Az előbbit az osztályomban tanítom, angolt pedig elsőben, harmadikban és ötödikben.

Nagyon örültem, hogy olyan iskolában dolgozhatok, ahol sok tapasztalt tanár tanít, ahol már kialakult, rendezett viszonyok vannak. A jó élmények mellett ez is fontos szerepet játszott abban, hogy ide jöjjen. Később aztán az is kiderült, hogy nem is olyan könnyű ilyen kidolgozott helyzethez kapcsolódni. Fiatalos lendülettel, mondhatni naivitással érkezvén egy idő után az a kép fogalmazódott meg bennem, hogy a sok tapasztalt ember (mint megannyi hatalmas fa) között kell kis csemeteként növekedésnek indulni. Nincs túl sok lehetőség, nincs túl sok fény; el lehet lenni, de nincsenek kihívások. Nem éreztem, hogy én viszem a zászlót, hogy rajtam múlnak a dolgok. Amúgy minden remekül működött a sok rutinos, tapasztalt emberrel, de én csupán csak kicsi szeletkéje voltam mindennek. Ez nehéz volt. Néhányan azt várták, hogy nagy lendülettel vessem bele magam a tennivalókba, hozzák új életet. Csakhogy nekem ez volt az első munkahelyem. Előtte sehol sem dolgoztam hosszabb ideig. Meg kellett találnom a helyemet. Mivel addigra már sokakat ismertem, ezért tudtam, hogy védtettséget fogok élvezni, és ez biztonságot adott. Szeretet vett körül, ezért sem izgultam, pedig rögtön öt osztályban kezdtem angolt tanítani. Fiatal emberként nehéz volt kialakítani a viszonyomat a diákokkal. Félig-meddig még én is diáknak éreztem magam. Belegondoltam, hogy vannak az iskolában diákok, akik csak hat évvel fiatalabbak nálam. Ezt is meg kellett tanulni, megfelelően kezelni.

Ittlétem második éve megint nem szokványosan indult. Az akkori osztálytanítónak el kellett mennie, erősen kapacitáltak, hogy vállaljam el az osztályát. Nem éreztem még elég tapasztaltnak magam ahhoz, hogy egyedül vállalkozzam erre a feladatra, ráadásul akkor már öt osztályban, vagyis tíz csoportban tanítottam angolt. Végül Bakonyi Katival és Schnell Judittal hárman osztoztunk a munkán, és Kabai Kati segített még összefogni az osztályt. Ez a lehetőség sok tapasztalattal gazdagított anélkül, hogy egyedül kellett volna viselnem a teljes felelősséget. Az iskolai munkában amúgy is az együttes munkálkodást élvezem a legjobban. Plusz töltetet ad, ha nem érzem magányosnak magam, ha közös pedagógiai munka folyik.

A képzésen mélyen belénk ivódott az osztálytanítói hivatás iránti tisztelet. Tudtuk, milyen áldozatos, felelősségteljes munkát vállal magára az, aki erre készül. Ugyanakkor azt is megtanultuk, hogy nem kell előre készen állni rá, hanem a folyamat közben érik az ember osztálytanítónak. Nekem óriási könnyebbséget jelentett, hogy egy évig harmadmagammal volt módom belekóstolni, és ebből a tapasztalatról bátorságot merítettem. Még annak az évnek a közepén megkaptam a konferenciától a lehetőséget, hogy a következő szeptemberben, 28 éves koromban osztályt indítsak. Ebben a minőségben sok nehézséggel kell megküzdeni, komoly önismereti munkát kell végezni. Ugyanakkor mindig jó érzéssel tölt el, hogy osztálytanítóként nem vagyok egyedül. Egyrészt ott vannak a kollégák, akikhez mindig fordulhatok, és rajtuk kívül a szülők személyében hatvan munkatársam van, akikkel együtt neveljük a gyerekeket. Az első szülői esten is „kedves kollégák”-nak szólítottam őket. Nagyon örülök, amikor a szülők nem várják meg, hogy odalépjen hozzájuk, hanem ők keresnek, ők akarnak beszélgetni. Folyamatos párbeszédnek kell lennie köztünk, és akkor a gyerek is érzi, hogy nem két külön világban él, hanem átjárás van az otthon és az iskola között. Ez minden életkorban nagyon fontos.

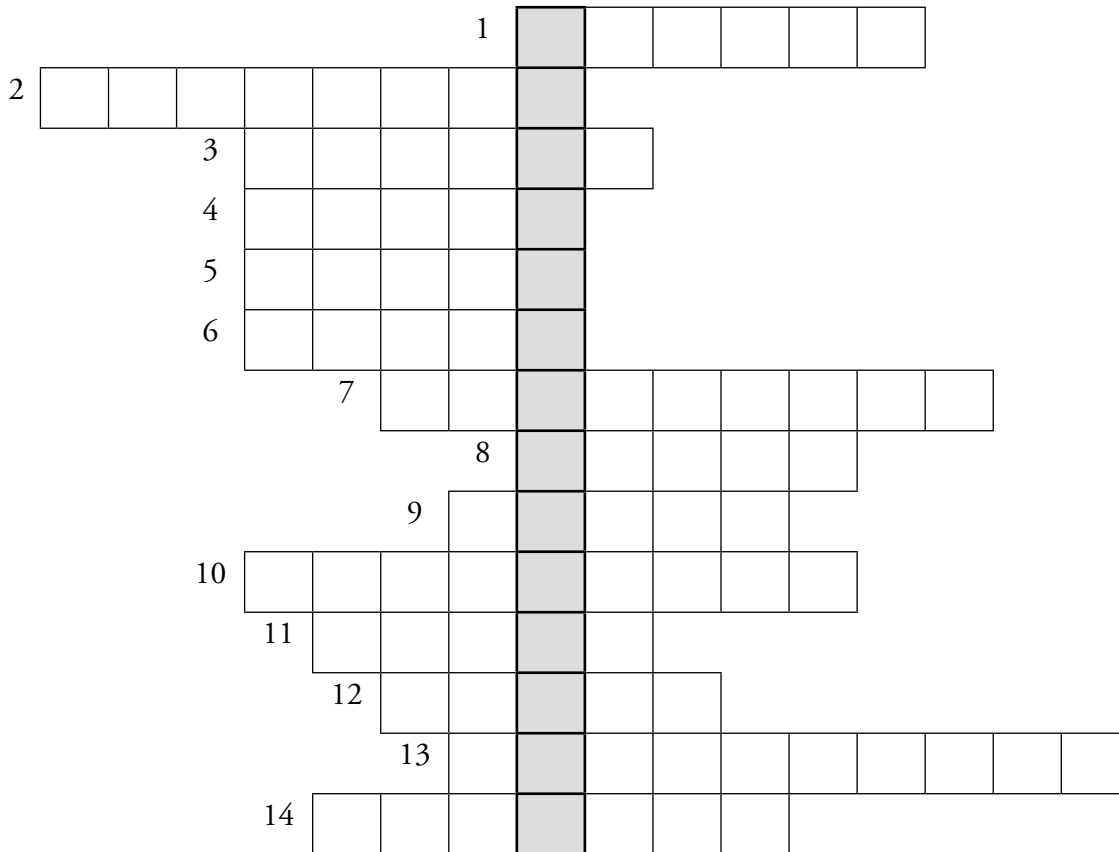
Úgy érzem, az értő, alkotó párbeszédet kell erősítenünk egymás között. Ennek alapja a saját belső képességeink még nagyobb összpontosítással, még nagyobb figyelemmel történő tágitása. Gondolom, ez életfogytig tartó folyamat. Én magam is igyekszem annyira erősödni, hogy végül valóban tanító legyek, a szó legnemesebb értelmében. Amikor időnként elhanyagolom az antropozófiával való foglalkozást, az mindig megbosszulja magát. Minél nagyobb figyelmet tudok adni a közösségnek, az annál nagyobb örömet jelent számomra is. A befektetett energia megtérül: minél egészségesebb tudattal vagyunk jelen a világban, annál egészségesebb életet élhetünk. A tudatunkat kell ápolni, a figyelmünket kell erősíteni. Az ember a figyelmével hat a világban, és hozzá is azon keresztül érkezik el minden.

Egyre mélyebben tapasztalom, hogy minden a tudatban dől el. Az van, ami az ember tudatában van. Aki egy pillanatra meg tud állni, az időtlenbe tud lépni, az meg tud pihenni, mint egy szigeten, és azután vissza tud lépni a folyamatokba úgy, hogy azok nem sodorják el. Erős tartást ad annak a megtapasztalása, hogy létezik egy belső világ, nevezhetjük szellemi világnak is, amely nem függ attól, ami odakint zajlik. Ha ilyen biztos magja van az embernek, amelyet én-tapasztalásnak is nevezhetünk, az horgony tud lenni. Ez az én gyógyszerem a rohanás bajára. Ha egyszer már megtapasztaltam, hogy van olyan részem, amelyik nem függ az eseményektől, a viszonyoktól, a körülményektől, akkor ez gyógyítólag hat rám, egészségesebben tart, nem vagyok annyira kiszolgáltatott az eseményeknek. A Bothmer-tanárom, Martin Baker mondogatta ezt: always keep your head above things – mindig tartsd a fejedet a dolgok fölött.

Próbálok én is mindent elkövetni, hogy a „fejemet a dolgok fölött tartsam”. Igyekszem mindennap, ha csak kis időre is, lehetőséget teremteni a tudati gyakorlásra. Úgy hiszem, akkor válhatok igazi Waldorf-tanárrá, ha komolyan, tudatosan dolgozom magamon, a figyelmemen, mert akkor tudom megérteni a gyerekeket, akiket tanítok, és akkor van esélyem értő módon összekapcsolódni velük. Ezt a célt tűzöm magam elé.

A beszélgetés alapján a képet megrajzolta: Lakatos Anna

Crossword

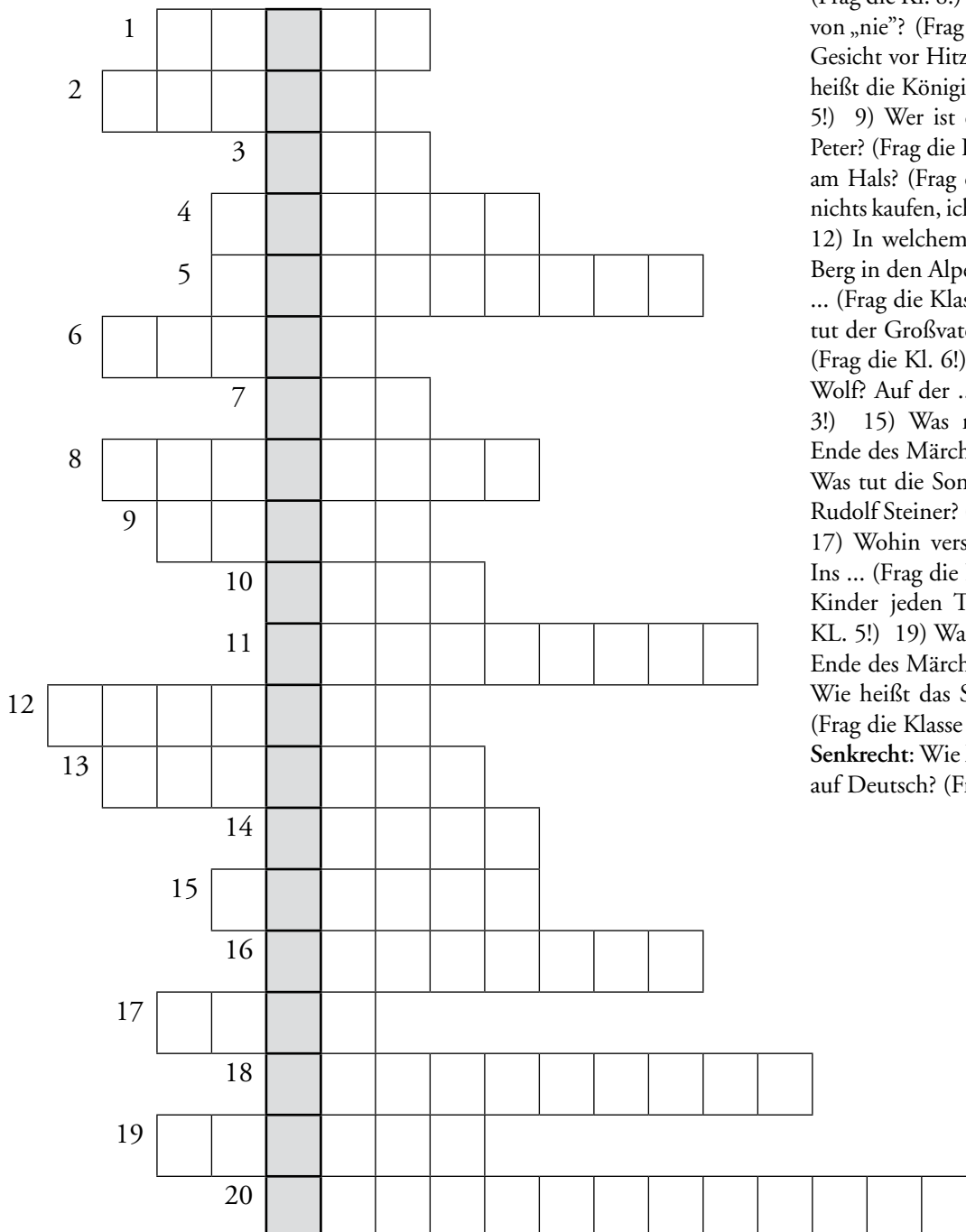

Horizontal: 1) The forname of the main character in one of Mark Twain's books. (Ask class 7!) 2) This animal can't jump. (Ask class 6!) 3) The opposite of unknown. 4) A huge nature area wich is used for planting corn, barley etc. (Ask class 6!) 5) The biggest mammal in the world. (Ask class 6!) 6) The country which has the fastest-evolving economy today. 7) This book translates words for you. 8) Little pieces of your body. 9) The male bowerbird build it for the female. (Ask class 6!) 10) Animal with pouch. (Ask class 6!) 11) Save the world! The Peace has this motto. 12) A very famous film gala in America. 13) What is Sherlock Holmes job? 14) Wich bird helps to the prince? (Ask class 6!)

Vertical: Diákönkormányzat in English.

Please hand in your work to your English teacher!

KREUTZWORTRÄTSEL

Waagrecht: 1) Wohin verstecken sich die Geißlein? Unter den ... (Frag die Klasse 4!) 2) Dieses Tier kann nicht fliegen. 3) Welches Kleidungsstück hat drei Ecken im Lied? 4) Heidi steht vor dem Großvater und legt ihre Hände auf seinen ... (Frag die Kl. 6!) 5) Wohin gehen Florian, Julia und Vicki am Samstag? Sie gehen auf den ... (Frag die Kl. 8!) 6) Wie heißt das Gegenteil von „nie“? (Frag die Kl. 7!) 7) Wie ist Heidis Gesicht vor Hitze? (Frag die Kl. 6!) 8) Wie heißt die Königin im Schloss? (Frag die Kl. 5!) 9) Wer ist die Freundin von Geiß-Peter? (Frag die Kl. 6!) 10) Was trägt Heidi am Hals? (Frag die Kl. 6!) 11) Ich möchte nichts kaufen, ich möchte ... (Frag die Kl. 8!) 12) In welchem Land ist der bekannteste Berg in den Alpen: der Matterhorn? In der ... (Frag die Klassen 6 und 8!) 13) Wohin tut der Großvater seine Kleider? In den ... (Frag die Kl. 6!) 14) Wo schläft der dicke Wolf? Auf der ... am Baum. (Frag die Kl. 3!) 15) Was machen die Geißlein am Ende des Märchens? (Frag die Kl. 3!) 16) Was tut die Sonne im Morgenspruch von Rudolf Steiner? (Frag die Klassen 7 und 8!) 17) Wohin verstecken sich die Geißlein? Ins ... (Frag die Kl. 3!) 18) Was haben die Kinder jeden Tag im Schloss? (Frag die Kl. 5!) 19) Was machen die Geißlein am Ende des Märchens? (Frag die Kl. 3!) 20) Wie heißt das Schloss, wo Wisu geistert? (Frag die Klasse 5!)

Senkrecht: Wie heißt „diákönkormányzat“ auf Deutsch? (Frag die Kl.7!)

Gib bitte die Lösungen Deiner Deutschlehrerin ab!

KÉPEK A FARSANGRÓL

Császma József felvételei

A 2010/2011. TANÉV RENDJE

Tavaszi hangverseny	2011. április 15. péntek
Húsvéti szünet	2011. április 21–29. (csütörtök–péntek)
Írásbeli érettségi	2011. május 2. hétfő – magyar 2011. május 3. kedd – matematika 2011. május 4. szerda – történelem
Osztálykirándulások	2011. május 2–4.
Országos kompetencia-mérés	2011. május 25. szerda
Olimpia	2011. május 25–29. (szerda–szombat)
Pünkösöd	2011. június 13.
Diplomaosztás, a 12. osztály bankettje, utolsó tanítási nap	2011. június 15. szerda
Diáknapok, adminisztrációs munkanapok	2011. június 16–17. és 20–21. (csütörtök–kedd)
Bizonyítványosztás, a 13. osztály ballagása, tűzugrás	2011. június 22. szerda

MEGJELENT TESTVÉRLAPUNK AZ EMELET 2. SZÁMA!

Megjelent ez EMELET

Nemes mesterek,
tettetek szerfelett tetszett nekem.
Megemelem ezen elemet, mely elrekeszte fejemet.
Kehellyel kezemben lesem,
lesz-e mersze, ezt egyre zengedezze.
Legyen ezer tervetek,
teremjen kedvetek rengeteget!

(Kovács Tamás)

Van egy álmom...

Van egy álmom, olyan lapot szerkeszteni, ami olvasnak is. Végigmenni az iskola folyosóján és látni az embereket, a mi újságunkat lapozgatókat. Vagy csak néhány agyongyűrt példányt a földön. Megnyugodni, hogy ami nekem érdekes, másnak is az lehet, cikkek írni, amiket szívesen lehet a tízórán teával, ami inspirálni tud, még Hétfő reggel is. Ez az álmom.

Továbbtan

Szerintem a cím körülbelül elárulja a cik-
kem témáját, amit, hogy tisztázam maga-
mat, a tovább tanulás valamint a közeljövőben
elkövetkezendő cselekményekről írok, amelyek
az egész felső tagozatnak aktuális lehet – leg-
alábbis az érzés, amit úgy hívunk: frusztráció.

Magamból kiindulva, aki 10. osztály óta fo-
lyamatosan a jövőre néző tervekkel foglalom-
kodom, sőt inkább nem is foglalomkodom,
mint inkább aggodom, arra gondoltam, hogy
magam és az egész felső tagozat nevében készi-
tek egy interjút egy volt diákkal. Különleges ki-
vándorlásaim nem voltak, csupán annyit, hogy va-
lami olyannal megemlékeztem, aki már jó pár
éve elvégezte a sulit, és azóta a feledés homályá-
ba vesztett. Ezért választottam Dervay Marcel-
t, akiről biztos vagyok, hogy a tablóképen ki-
vül nem tudunk egyáltalán semmit.

Ígazából én sem ismerem őt annyira, annak
mikor még réges-régen, de azért bátorítottam
őt megkérdezni, és természetesen igent mon-
dott. Nagyon meglepődtem, amikor kiderült,
hogy ő még tisztán emlékszik rám, és első éves
koromban még dajkált is.

Az egész interjú talán inkább egy beszélgetés-
sé alakult át, ami hatására úgy döntöttem én is
egy ilyen kis elbeszélés stílusban osztom meg
veleked, olvasókkal, mint sem egy interjúban.
Szóval tovább tanulás... Ez egy tipikus témá-
mint már említettem - örökké aktuális témá-
miveltem azokat, akik konkrét terve-
értéségi évének, vagy a
mó aggodá-

A SZÜLŐI ESTEK IDŐPONTJAI

	hétfő	kedd	szerda
Minden hónap első	-	7. osztály	5. és 12. osztály
Minden hónap második	11. osztály	4. osztály	10. osztály
Minden hónap harmadik	2. osztály	6. osztály	1. osztály
Minden hónap negyedik	9. osztály	3. osztály	8. osztály

Katica
Fa- és fejlesztőjáték bolt

Nyitva: H-P 10-18, Szo. 10-13.

Kínálatunkból:

Stockmar festékek, kréták, gyurmák, fóliák.
Aquarellpapírok, ecsetek, rajztáblák, táblakréták.
Színes mesegyapjuk, filcek, babaanyagok, textilbabák,
kesztyűbábok.

Fa- és fejlesztőjátékok, vonatok, babaházak.

Mesekönyvek, társasjátékok stb.

Budapest VII., Király u 101. (Lövölde térnél) • Telefon: 06-1-413-0885 • www.katica.hu • katica@katica.hu